Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken...
Köyün birinde, saçı yok ama aklı çok, yüreği temiz mi temiz bir **Keloğlan** yaşarmış.
NotebookLM

Bir sabah anası Keloğlan’ı yanına çağırmış:
“**Keloğlan keleş oğlan**, sözümü dinle hoş oğlan. Al şu sepeti, ormana git.
En güzel mantarları topla da akşama yahni yapalım,” demiş.

NotebookLM

Keloğlan ‘Baş üstüne anacığım’ deyip düşmüş yola.
Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş.
Ormanın derinliklerinde, koca bir **çınar ağacının** dibine varmış.

NotebookLM

Tam ağacın dibinde parıl parıl parlayan bir şey görmüş.
Eğilip bakmış ki, o da ne! Süslü bir kese!
İçini bir açmış, gözleri fal taşı gibi açılmış: **Çil çil altınlar!**

NotebookLM

Keloğlan önce titreyerek düşünmüş: “Eyvah! Bu kesin Padişah’ın kesesidir. Eğer bunu aldığımı görürlerse beni cezalandırırlar. En iyisi hiç görmemiş gibi kaçayım!” Korkudan dizleri titremiş.

Sonra durmuş, gözleri parlamış: “Ama kimse görmüyor ki! Bu altınlarla kendime kocaman bir tepsi baklava, anama yeni şalvar, çocuklara da şeker alırım. **Ne güzel olur!**”

NotebookLM

Keloğlan keseyi saklayıp yola koyulmuş. Yolda Muhtar'ı görünce göğsünü kabartmış: "Eğer bu keseyi bulduğumu söylersem, bütün köy **Aferin Keloğlan, ne dürüst çocuksun!** der. **Herkes beni alkışlar.**"

NotebookLM

Tam o sırada tellallar bağırmaya başlamış: “**Duyduk duymadık demeyin! Padişahımızın hazinesinden düşen mühürlü kese aranıyor!** Bulanların saraya getirmesi kanun emridir!”

NotebookLM

Keloğlan ciddileşmiş: **“Hımm, kanun kanundur. Padişah emrettiyse uymak gerekir. Kurallar bozulursa köy karışır. İstemesem de bunu askere vermeliyim.”**

NotebookLM

Askerlere giderken, ağlayan yaşlı bir teyze görmüş. Teyze, “Ah emeklerim! İneğimi satıp kazandığım, fakirlere dağıtacağım paralarım... Zalim Vezir elimden aldı, sonra da düşürdü gitti,” diye ağlıyormuş.

NotebookLM

Meğer kese **Padişah'ın değil, teyzeninmiş!** Keloğlan durmuş. Askerlere verse, **kanuna uymuş** olacak ama altınlar **haksızlık yapan Vezir'e** gidecek. Teyzeye verse, belki **yasak** ama **doğru olan bu**.

NotebookLM

Keloğlan gökyüzüne bakmış ve içindeki o sıcacık sesi duymuş: “Kanunlar önemlidir ama adalet ve merhamet daha önemlidir. Hakkı sahibine vermek, vicdanımın sesidir. İyilik yapmak için bazen zor olanı seçmek gerekir.”

NotebookLM

Keloğlan, kimseye görünmeden sessizce süzülmüş. Keseyi usulca teyzenin heybesine bırakıvermiş. Teyze şaşkınlık ve sevinçle dua ederken, Keloğlan oradan uzaklaşmış.
NotebookLM

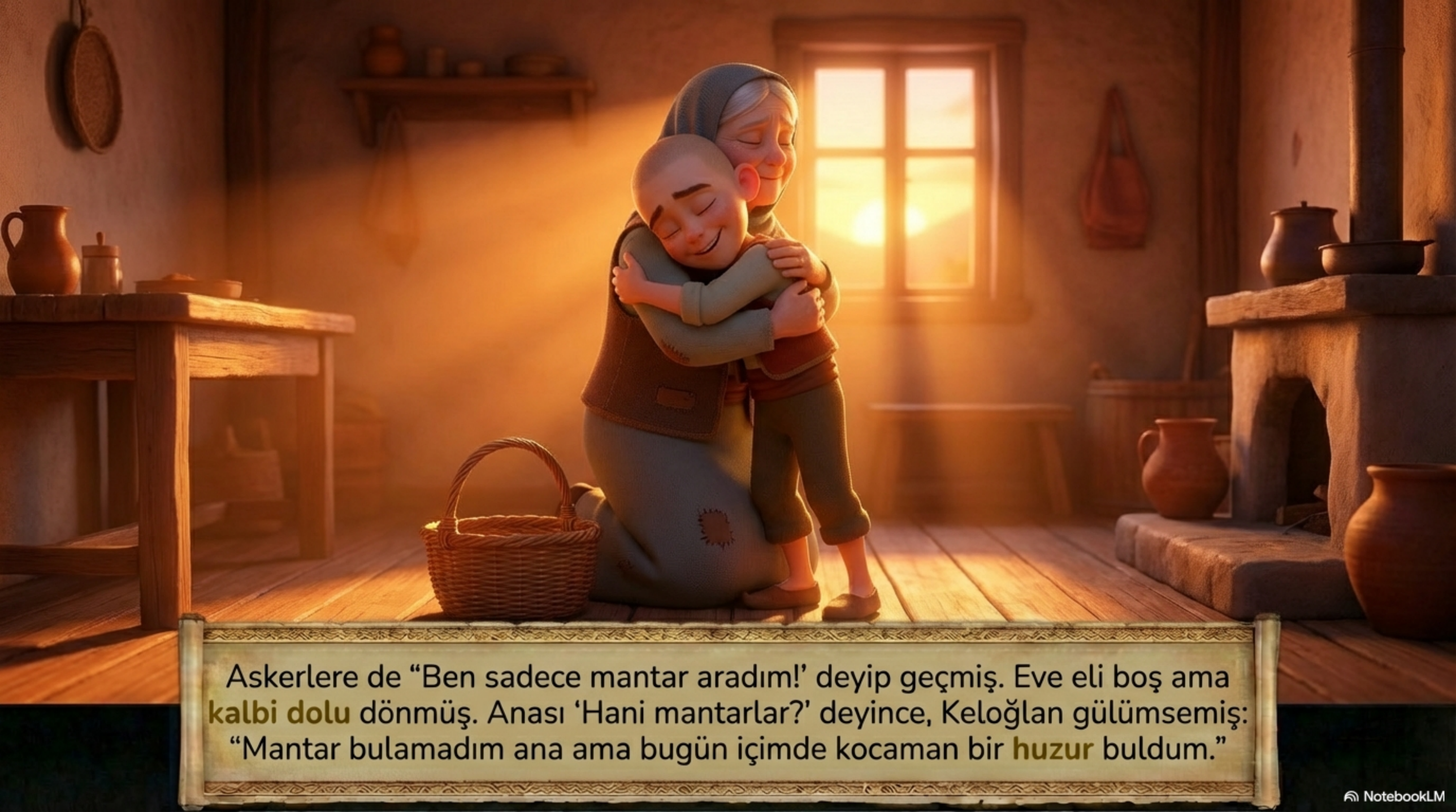
Askerlere de “Ben sadece mantar aradım!’ deyip geçmiş. Eve eli boş ama kalbi dolu dönmüş. Anası ‘Hani mantarlar?’ deyince, Keloğlan gülümsemiş: “Mantar bulamadım ana ama bugün içimde kocaman bir huzur buldum.”

NotebookLM

Gökten üç elma düşmüş; biri Keloğlan'ın başına, biri bu masalı okuyan akıllı çocuğun başına, biri de her zaman **vicdanının sesini** dinleyenlerin başına... **SON**.

NotebookLM